

den hidtil gjældende Retsudvikling. Smid- lertid gaar Retsudviklingen, jeg kan gjerne sige i alle civiliserede Lande stadig frem i den Retning, jeg har antydet ved det Lov- forslag, jeg herved forelægger, og vi ere i saa Henseende meget langt bag ude. Da vi gjorde vort Skridt i 1880, havde England gjort det samme lille Skridt i 1870 og Sverig i 1874. Nu har England i 1882, uagtet det den Gang stod meget længere tilbage end vi, gjort Skridtet fuldt ud og er med Hensyn til Formueraadigheden kommet ganske ind paa det Standpunkt, som jeg herved foreslaar, Sverig har forhandlet Sagen i flere paa hinanden følgende Rigsdage, og der er fra Rigsdagens Side vedtaget et saakaldet Skriv- velleforslag til Kongen, som for Dieblisset behandles paa de Trin, der maa gaa forud, inden det kan blive til Lov. — Jeg skal nu i største Korthed gjøre Rede for, hvad her foreslaas. Man vil, naar man læser Lov- forslagetes første Paragrafer, være tilbøjelig til at tro, at Forslaget er meget vidtgaaende. Det foreslaar imidlertid aldeles ingenjombest Forandring at gjøre med Hensyn til de Egt- testaber, som bestaa, naar Loven træder i Kraft, hvilket foreløbig er foreslaaet at skulle ske den 1ste Januar 1889, men Egttestaller i disse Egttestaber, som ønske at komme ind under de nye Regler, kunne opnaa dette ved at afgive en Erklæring. Dernæst tvinges Sngen, som efter den 1ste Januar 1889 ind- gaar Egttestab, til at gaa ind paa Lovens Hovedregel, idet der gives Udgang til ved Egttestagt at gjøre Undtagelser fra Hoved- reglen, endog saa store Undtagelser, at hvis de ønske det, kunne de komme ind under det samme gamle Formuefællesskab, som for Die- blisset er raadende. Hver Gang der indgaas Egttestab, skulle de vordende Egttestaller vælge mellem den ene eller den anden formuerellige Ordning. Nu er det som oftest Tilfældet, at man gifter sig uden i Forveien at have tænkt paa dette vigtige Forhold. De Vedkommende skulle derfor ved en Erklæring eller ved en Egttestagt, der gjør Undtagelse fra Reglen, tilfjendegive, om de ville have deres indbyrdes Formueforhold ordnet paa den ene eller den anden Maade. Og saa skal jeg endelig sige, hvad Hovedreglen er. Den gaar ud fra det, der blev staaet fast ved den lille Lov af 7de Mai 1880, og har selvfølgelig optaget det Punkt, at hver af Egttestallerne raader selvstændig over, hvad hver erhverver ved selvstændig Virksomhed; men dernæst er dette udvidet til Raadighed over, hvad hver især indbringer i Boet, og hvad der under Egttestabet tilfalder hver Enkelt ved Arv, Testament eller som Gave, samt til hvad der opstaar som Udbytte af

dette Særeie. Jeg skal ikke opholde mig ved Enkelthederne i Lovforslaget, men kun i største Korthed udtrykke Lovforslagets Ho- vedtanke, Hovedregel, i de Ord: Særraade over Særeie. Altsaa ved Indtrædelsen i Egttestabet forandres der foreløbig Intet i hver enkelt Egttestalles økonomiske For- hold; det afhænger da af, hvarledes Egt- stabet udvikler sig, om de sammenbragte Formuer eller det, som senere kommer til, smelter sammen eller ei. Det Naturligste og Ønskeligste er naturligvis, at der sker en saadan Sammensmeltning, loq at der i Vir- keligheden bliver Formuefællesskab. Men det kan der overmaade godt blive uagtet en saadan Lov; thi hvor Rjærlighedens Lov gjælder, der behøves denne Lov ikke, og der kommer den ikke til Anvendelse. Det kommer ikke Udenforstaaende ved, hvorledes Egt- stallerne ville ordne Forholdet. Loven er kun til for det Tilfældes Skyld, at der opstaar Uenighed mellem Egttestallerne og navnlig naar denne Uenighed bliver saa stor, at de maa paatale Rettens Hjælp, at Retten skal dømme mellem dem, og det forekommer mig da, at den ikke kan dømme retfærdig uden at have de Regler, som her ere omtalte, at gaa efter. Der er en Be- stemmelse, som jeg har beholdt fra det nu Bestaaende, og med Hensyn til hvilken der kan være Tvivl om, hvorvidt den er rigtig, og det er nemlig i Tilfælde af Dødsfald; da gjælder den gamle Regel, at det hele Bo betragtes, med et vist Fradrag, som et Fællessbo, idet jeg nemlig mener, at Lov- givningen maa forudsætte, at naar det er Døden, der opløser Egttestabet, har det været et virkeligt Egttestab, medens man, naar det er Skilsmisse, forholder sig paa anden Maade. Men det er et under- ordnet Punkt, som jeg personlig slet ikke lægger videre Vægt paa. Det, det er mig nærmest om at gjøre, er, at denne vigtige Sag kommer frem til Forhandling og til nærmere Underjøgelse, og at denne For- handling begynder saa tidlig, at vi ikke skulle blive altfor langt tilbage i den almindelige Retsudvikling i den civiliserede Verden.

Jeg gaar dernæst over til det næste Lovforslag, som handler om Udgang til mid- lertidig Anvendelse af Forholdstalsvalg- maaden. Det er maasse enkelte Medlemmer bekendt, at der i 1885 blev holdt en inter- national Kongres i Antwerpen om Forholds- talsvalgmaaden. Vi ere saa tilbøjelige her i Danmark til at tro, at der gives kun en eneste Forholdstalsvalgmaade, nemlig den, som bruges ved Landskingsvalgene og her i Rigsdagen, nemlig den fra 1855. Uagtet